

En Jaume Lluveras Roqueta, avi de la nostra protagonista en aquestes dues pàgines, la Maria Lluveras, va fundar l'any 1930 una fàbrica de pintures industrials que dues generacions més de la seva família han continuat: **"L'avi era una persona amb molta iniciativa. Primer es va dedicar a la comercialització de la galena de plom, més endavant va muntar una granja avícola, i cap al 1930, a L'Hospitalet de Llobregat, va començar la fàbrica de pintures."**

D'això ja fa seixanta-vuit anys i Lluveras S.A. segueix al peu del canó com sempre, dirigida primer pels fills de l'avi -en Manuel, en Jaume i en Lluís- i ara pel tercer graó de la nissaga. La nostra protagonista, la seva germana Montserrat i el seu cosí Jaume són els administradors de l'empresa i també hi treballen la Maria del Mar, en Pere i en Jordi, també cosins. El negoci familiar, apunta la Maria, **"té els seus avantatges però també els seus inconvenients"**, com ara que t'hi has de dedicar molt més que si no fos teu.

Val a dir ara que els responsables de Lluveras S.A. van decidir accedir l'any 1997 a la certificació de qualitat de l'ISO 9002. **"S'hi va implicar tota la gent de l'empresa i va funcionar molt bé"**, comenta la nostra interlocutora al respecte. Així les coses, avui dia el negoci va seguint el seu curs, i la família, dues generacions després, es dedica a la fabricació de pintures industrials com anys enrera ja feia l'avi.

Aquest tipus de pintura no és la que utilitzem habitualment per pintar parets de cases, sinó que la seva aplicació és més específica: **"Són pintures per a maquinària, làmpades, rentadores, mobles, llums..., i a part també fem laques per a ungles, col·lodions per a laboratoris, i tot allò que ens demanen."** Això no obstant, des que el fundador va engegar la fàbrica hi ha hagut també moltes altres modificacions: **"Actualment la feina està més mecanitzada; abans remenaven la pintura amb pals i ara tot és més automàtic."** Els avenços tecnològics fan també que la qualitat del producte sigui cada vegada millor: **"Abans es comprovaven les tonalitats dels colors a ull, i ara no se'n deixa passar cap sense que hagi estat verificat pel colorímetre."**

Els canvis, però, no només han afectat el procés d'elaboració de les pintures, sinó que la part administrativa també ha evolucionat. Els papers escrits de puny i lletra i el paper de calc han estat arraconats en favor dels ordinadors. La Maria, però, ens diu que **"això també requereix una adaptació personal, ja que els canvis es produeixen molt ràpids. Fa pocs anys això del Windows no sabies ni tan sols què era, i ara no en pots prescindir."** I és que el progrés informàtic camina a passos tan agegantats que t'agafa per sorpresa: **"Cada vegada et sembla que no en tens prou; un superordinador avui al cap d'uns mesos ja trobes que va lent."**

Tot i que aquesta evolució hagi afavorit i simplificat la feina a la fàbrica, es pot dir que la família Lluveras treballa gairebé de sol a sol: **"Encara que naturalment hi ha horaris de treball, nosaltres pràcticament estem pendents de la fàbrica durant tot el dia. Sort, però, que tanquem la porta. Això és un hàbit que hem adquirit dels nostres pares."**

Els actuals responsables de l'empresa, d'altra banda, coneixen bé el camp dels productes químics, i fa uns anys van provar de sortir i exportar els seus productes, ja que era una oportunitat per donar-se a conèixer i obrir mercat: **"Pel que fa a això, val a dir que la fàbrica és oberta a totes les ocasions i les aprofita, però també que les pintures són difícils d'exportar precisament per ser productes químics."** Hi ha una anècdota que serveix d'exemple: **"Teníem un contenidor de massilla per enviar a fora, ja l'havíem cobrat i tot, però finalment no el vam poder embarcar, perquè era matèria perillosa i el capità del vaixell no el va voler. Actualment, amb l'augment de la reglamentació disminueixen les dificultats, però encara n'hi ha."**

De feina, tanmateix, no els en falta i la Maria ha de combinar la tasca d'empresària amb la de mare. L'Aida, en Pol i l'Aniol són els seus fills, de dotze, deu i vuit anys respectivament. La diferència d'edat entre tots tres és mínima: **"El meu marit i jo vam pensar que seria millor tenir-los tots alhora i poder-los criar junts; per a ells també seria més fàcil perquè podrien jugar plegats. D'aquesta manera, m'he pogut compaginar l'horari, i quan ells surten d'escola, jo procuro ser a casa."** En aquest sentit, i com altres dones empresàries, la Maria afirma que **"si la dona té filis, té responsabilitats afegides; no pots oblidar-te'n"**. Per ella és molt difícil dissociar la feina dels fills: **"Cal procurar a casa no pensar en els problemes de l'empresa, i a l'empresa no pensar en els de casa. És un esforç diari difícil d'aconseguir."**

En un altre ordre de coses, cal assenyalar que la Maria va fer els seus estudis de peritatge mercantil i de gestió de la petita i mitjana empresa a la Fundació Emi, i que d'aquesta manera va començar a conèixer més profundament el món dels negocis. Ens diu, però, que **"en una empresa familiar has de fer de tot i has d'aprendre de tot. Es dona el cas que encara que siguis llicenciada en químiques, com és el cas de la Montserrat, a més a més de la investigació en el laboratori t'ho has de combinar, per exemple, amb els càlculs d'escandalls, costos i amb altres feines de despatx diferents de la teva professió."**

El fet, en qualsevol cas, és que les dues germanes, en Jaume i els altres cosins treballen colze amb colze per poder sortir endavant, i entre tots duen Lluveras S.A. cap endavant: **"Els pares van deixar les accions als qui treballàvem a l'empresa."** I és que poques solucions més hi havia, davant la gran quantitat de germans i cosins que completaven la família.

Cal afegir, quant a això, que aquest recurs és el que ells mateixos volen aplicar en el futur: **"Amb el ventall de fills que tenim hem decidit que hi treballarà aquell que estudiï química o administració d'empreses..."** La Maria, sigui com sigui, no pateix, per la continuïtat de l'empresa, no en va confia que algun dels besnéts d'en Jaume Lluveras Roqueta continuarà aquella tasca que ell, tot sol, va engegar, i que les generacions següents han consolidat.

Maria Lluveras - L'Hospitalet de Llobregat (el Barcelonès)